

Script:
Onderzoeksvoorstelling
"GENOEG!"

Rolverdeling:

Personage/rol/ stereotypering: Emelie (beeld)

De Actrice: Ellen (gevoel)

→ Het personage en De actrice zijn dezelfde persoon

Scene: Regisseur visie, woorden

Keihard dansen op een hevig nummer, zowel actrice als personage en zinnen roepen die regisseurs tegen ons zeggen of zouden kunnen zeggen. Er is een duidelijk contrast aanwezig. Het weglachen het is niet zo erg VS het moeten loslaten in de onveilige context.

Emelie en Ellen houden beide een losse micro vast. Ze bewegen/dansen heftig en telkens als er een zin gezet moet worden, stilstaan, tijd nemen en de zin door de micro schreeuwen.

EM: Jij durft dat

EL: Je mag die borsten wat meer naar voren duwen

EM: Wat meer naar voren duwen

EM: Lekker

EL: Gebruik(heel duidelijk articuleren) je lichaam

EL: Korte rokjes en korte kleedjes

EM: Korte rokjes en korte kleedjes

EM: Komaan meisje (zielig zeggen)

EL: Perfect (geil zeggen)

EL: Ja zo zie ik u graag als ge glimlacht

EM: Hey poezeke

EL: Ik ben aant woord, lachen

EM: Mondje

EL: Geile bitch

EL: uitstralen

EM: seks, kreun

EL: heel diep grommen

EM: jajaaa

EM: hmmm

EL: zo zie ik u graag

(meer door elkaar, woorden en zinnen gooien)

EM: jij durft dat

EL: BORSTEN

EM: Meer , meer, meer (hijgen) , meer (hijgen) (hijgen)

EM: Lekker (vettiger zeggen dan de eerste keer)

EL: Gebruik(heel duidelijk articuleren)

EL: Korte rokjes en korte kleedjes

EM: Korte rokjes en korte kleedjes

EM: Komaan meisje (zielig zeggen)

EL: Perfect (geil zeggen)

EL: Ja zo zie ik u graag als ge glimlacht

EM: Hey poezeke

EL: Ik ben aant woord, lachen

EM: Mondje

EL: Geile bitch

EL: uitstralen

EM: seks, kreun

EL: heel diep grommen

EM: jajaaa

EM: hmmm

EL: zo zie ik u graag

Scene : Context

Emelie en Ellen staan vooraan op de scène. Ze beginnen herinneringen op te halen vanuit hun kindertijd. Het is een vrolijk moment van rust.

Dialogoog tussen Ellen en Emelie (hier zijn we onszelf):

EM:

Vroeger/als kind speelde ik samen met mijn broer in de zandbak en ik nam dan zand in mijn handen en ik gebruikte dat als shampoo voor in mijn broer zijn haar.

EL:

vroeger/als kind trok ik prinsessenjurken aan en liep ik al dansend door het huis. Ik was er dan ook van overtuigd dat ik een echte prinses kon worden.

EM:

Vroeger/als kind deden ik en mijn vriendinnen alsof er een kleerkast was waarop we digitaal konden ingeven wat we wilden dragen die dag en dan fabriceerde die kleerkast die outfit net zoals we wilden.

EL:

vroeger/ als kind ging ik in mijn fantasie naar de gekste plekken, van mijn eigen gigantische hotel met alles erop en eraan, tot de feeën wereld waar ik de mooiste avonturen beleefde met mijn beste vriendin.

EM:

Vroeger/als kind sliep ik uren in de fietsmand van mijn opa omdat hij mij met de fiets overal mee naartoe wou nemen.

EL:

vroeger/als kind had ik mijn eigen papieren bloemenwinkeltje en mama maakte de mooiste bloemen.

EM:

Vroeger/als kind als ik eens met mijn ouders op restaurant zat, ging ik aan iedere tafel een babbeltje doen.

EL:

vroeger/als kind raakte ik niet van mijn tut af en hingen mijn ouders mijn tut boven mijn bed aan een lintje, toch ging ik vaak in de nacht aan mijn tutje zuigen.

EL:

Nu vraag ik mij af of ik wel mama wil worden.

EM:

Nu verantwoord ik mezelf.

EL:

Nu denk ik 2 keer na over mijn kledingkeuze.

EM:

Nu ben ik op zoek naar mezelf.

EL:

Nu wantrouw ik complimenten.

EM:

Nu ben ik bang om alleen te zijn.

EL:

Nu lig ik wakker met mijn gedachten.

EM:

Nu vraag ik mij af met wie ik mij wel en met wie ik mij niet wil bewegen.

Wat willen we zeggen:

De omgeving vroeger waren onze ouders, de mensen die voor ons zorgden, we hebben altijd een veilige opvoedingssituatie gekend. Nu we ouder worden ervaren we dat we gewaar moeten zijn aan de realiteit, waarin we niet iedereen moeten toevertrouwen in onze veilige arena, we moeten grenzen durven stellen, context creëren waarin we ons nog steeds veilig kunnen ontwikkelen zoals vroeger.

Scene: Spiegelen (5min)

In een vorm van bewegingen (de emoties zitten in de bewegingen), een evolutie laten zien van wij zijn hetzelfde, maar het ene personage heeft de leiding over wat het andere personage doet, mind vs body. De dans is een afwisseling van leiding nemen en spiegelen van elkaars bewegingen.

Laten zien dat we hetzelfde personage zijn, mind en body, controle en geen controle, wanneer heb ik controle over mijn lichaam en wanneer niet?

Wat wil ik vertellen? Je bent als actrice een marionet voor de regisseur, maar ook kwaad op mezelf omdat ik dat heb toegelaten en het niet door is gedrongen toen. Het personage en de actrice zijn eigenlijk 1 persoon.

(soundscape: wispering uitzoeken)

Scène: "Motie van wanorde" (5min)

Wat wil ik vertellen? "Ik ben een goede actrice dus ik laat het personage met overtuiging zien." "ik doe wat er van mij gevraagd wordt zonder hierbij na te denken."

Doel: Publiek ongemakkelijk laten voelen en een bewustwording creëren

Emelie en Ellen zijn beide Ellen Thienpont en verleiden het publiek. ze doen beide hun hakken aan en wisselen elkaar af in tekst. Ze stralen beide seks uit en genieten ervan om te flirten met de minister. Ze voelen zich op en top vrouw.

Emelie

"Die manager gaat hier toch niet heel de avond binnen en buiten lopen. Die heeft hier niks te zoeken."

Ellen

"Mijne nachtjapon? Nee die heb ik nog niet aan, want ik heb aan de deur staan luisteren."

Emelie

"Ik weet dat ik er schitterend uitzie. Ah zo, ge wilt het eens van dichterbij bekijken."

Ellen

"Das wel heel stout wa ge aant doen zijt he meneer de minister. (verleidelijk) gij zijt de minister van binnenlandse zaken en ik ben een gewoon secretareske." (onschuld zelve, borsten vastnemen en mee schudden)

Emelie

"Normaal doe ik zo'n dingen niet, zenne meneer de minister. Gij ook niet? Ha, dat zal wel! (spottend) gy zijt ne leugenaar gy! Ge weet toch wat die typistes allemaal over u vertellen achter uwe rug. En met uwe achternaam kunt ge wel voorstellen dat het niet van de poes is, wat ze vertellen. Ge moest ook maar niet meneer De Neucker heten he. Ah zo gedaan met dat meneren, ik mag u Pierre noemen ofwa. Pierre. Haha, dat is eigenlijk Pietje in 't Vlaams. Pietje De Neucker. Ik had het slechter kunnen treffen."

Ellen

"Zie ik dat nu goed? Champagne? oh en kaviaar? Lekker! (genietend)
EN oesters, amai. Maar ge weet toch wat ze zeggen van oesters he?
"(plagend)

Emelie

"naar huis? Nene ik moet niet naar huis vanavond dat weet ge toch,
ik heb tegen Ronny gezegd.. "

Ellen

"Ronny is mijne man. Ik heb gezegd dat ik naar Blankenberge ben,
naar tante Jeanine. Ik kan heel de nacht wegblijven. Tante Jeanine
heeft een zwaar bronchitis. En tante Jeanine heeft geen telefoon op
haar appartement. Dus Ronny kan niet controleren waar da'k zit."

SAMEN

(ze komen steeds dichterbij het publiek)

"Dus... dit wordt een nacht die je normaal alleen in films ziet... "

*Langzaam worden de hakken uitgedaan en met trage bewegingen gaan ze
op hun plaats staan voor de volgende scène.*

Scene : Universele vrouwen (10min)

We maken beelden. Tableau vivants per twee.

*Op de achtergrond worden er 'voice-overs' afgespeeld, een audio
waarin verschillende vrouwen hun verhaal vertellen (verschillende
vrouwen spreken in, waardoor verschillende stemkleuren)*

*De beelden zijn telkens positief en de voice-overs zijn het ware
verhaal achter de beelden. Het niet zo positieve beeld.*

Marilyn Monroe

"Marilyn bestaat pas als mensen naar haar kijken." Waarom heb ik het
verlangen om een actrice te worden? Dan moet u eerst het verschil
kennen tussen een ster en een actrice. Een ster is een eigen
schepping, een bedacht en gecreëerd personage. De actrice is een
vak, talent. Rond mijn 13de ontdekte ik hoe ik begeerte kan opwekken
met mijn lichaam en voila een ster is geboren. Ik ben het symbool
van sensualiteit. Toch ben ik het beu om alleen maar gecast te
worden als het domme blondje of de seksgodin. Ik wil serieus genomen
worden, een echte actrice zijn. Ik wil echt worden. Maar het kost
gemiddeld 5uur om Marilyn Monroe tot leven te brengen en ik ging
steeds verder. Ik speelde mezelf kwijt en dat werd ook mijn dood.

Margot Robbie

Ik was 22 jaar oud toen ik startte met het filmen van 'The wolf of wallstreet', veel geld kreeg ik niet maar het was mijn "big break".

Mensen gaan ervan uit dat je als acteur zo'n soort scènes zonder enige twijfel of onzekerheid filmt. Ik heb voor 17 uur lang die intieme scène moeten spelen. In een enorm kleine kamer met een stuk of 30 mensen rond mij. Allemaal mannen weleens waar. Toch heeft deze film mij beroemd gemaakt. Ik vertelde mijn moeder nadien dat ik niet zeker wist dat ik dit wel wilde doen. Ze glimlachte, keek mij aan en zei toen doodserieus: "Darling, ik denk dat het daar wel te laat voor is."

Musical student

Ik ben een student musical. Ik speel op professioneel niveau. Ik moest een keer een scène spelen waar ik van de regisseur in moest klaarkomen, meerder malen. Achteraf komt het besef, dan voel je je misbruikt ofzo. Je moet in onze wereld over je grenzen durven gaan. Je wilt leuk gevonden worden, dus je doet die dingen gewoon. Je moet er even overheen gaan en dan is het voorbij. Het is er of los over gaan of je stapt eruit. Maar die laatste optie hebben we in de professionele wereld niet. Je wilt jezelf bewijzen als actrice, ik durf dit! Dat is een gevaarlijke positie om onszelf in te plaatsen, want hierdoor denken mensen dat we geen grenzen hebben.

Student die auditie wilde doen voor musical

Ik wilde auditie doen voor een musicalopleiding en daar werd mij gezegd dat ik een jaar had om af te vallen. Toen besloot ik om geen auditie te doen, dit ging een brug te ver gewoon. Kijk, ik haat mijn uiterlijk niet, maar wel wat de consequenties zijn daarvan.

Student drama

We mogen ons persoonlijk leven niet meenemen op podium. Dat maakt ons geen mensen meer maar robots, vind ik. Daardoor kreeg ik vaak paniekaanvallen, ik begon te huilen, het ging zelfs zo ver dat ik een burn-out kreeg in mijn laatste jaar. Toen ben ik eruit gestapt.

#metoo het zijn **interessante tijden, maar ook saaie tijden**. We hebben de neiging om alles plat te praten waardoor de fun uit het vak gezogen wordt.

Violet Breackman

In mijn opleiding op de toneelacademie in Maastricht zijn mijn ogen wel open gegaan. Ik ben toen vragen beginnen stellen over de schriftuur van vrouwenrollen, maar ook bij het maakproces van vrouwen binnen een productie. **Nu zeker, ben ik kieskeuriger geworden en zeg ik nu meer nee tegen omgevingen waar ik mij niet veilig voel en "de arena" niet juist aanvoelt.** Volgens mij kan er ontzettend

veel als de kleur, de mensen en de omgeving binnen een productie
juist zitten. De arena moet kloppen.

Scene: Twijfel

De twijfel zit in de actrice. Zij richt hierbij haar monoloog naar het publiek/ één specifiek iemand in het publiek (ze richt deze naar haar oma, zij is de persoon die haar toen uit de twijfel heeft gehaald en naar haar geluisterd heeft) (kleine, naïve Ellen die vraagt wat ze mis doet, ben ik niet aan het overdrijven, misschien valt het wel mee...) (fictieve oma, oma is niet echt, ze speelt dat het naar haar oma is)

Geen medaille, geen lint.

Enkel een masker (dat mij doet stilzwijgen)

Verscholen.

Een gevoel.. precies..

Piepkleine beestjes, overal in mijn lichaam.

Ze hebben het allemaal over iets anders.

Ze brengen mij in de war.

Lef. Ik heb lef.

Dag preutse mie, doei.

Ik zie mezelf een ballon opblazen, ik blaas en blaas en blaas en blaas tot die ontploft.

Impact.

Hey

Alles is oké.

Ik ben oké.

Gewoon een lichte overgave.

Hoog

Laag

Hoog

Laag

Laag

Laag

Hoog.

Onterecht gebruik maken.

Geblokkeerd.

Terug leren hoe het is om vooruit te bewegen. Hoe je je voet afrolt,
hoe je je tenen van de grond laat komen, hoe je dan je hiel terug
contact laat maken met de grond en dan terug af te rollen.

En op die manier een weg zoeken.

Samen. Alstublieft.